

3. ELS TRES PORQUETS

La granja els havia quedat petita a en Xim, la Bam i la Bum. S'havien fet grans i com solien dir les seves veïnes, les gallines, havia arribat el moment de saltar del niu i volar pel seu compte. Ja era estrany, ja, que justament ho diguessin les gallines això, no és que volin gaire, elles, però ho deien i tenien tota la raó.

El dia abans de marxar, es va celebrar una gran festa a la granja per acomiadar-los. Tothom els desitjava molta sort i els donava consells.

—Ja heu pensat on viureu, a partir d'ara? —els va preguntar el porc més vell i savi del corral.

—Primer volem viatjar una mica per conèixer món —va explicar la Bam—. I després ja ho decidirem.

—Ens construirem una casa amb les nostres peülles —va afegir la Bum.

—Us he explicat alguna vegada, què ens va passar als meus germans i a mi, quan érem joves com vosaltres i vam marxar de casa? —va fer l'avi.

—Explica, explica... —va demanar en Xim, **encuriós**.

Sempre que explicava una de les seves històries, tothom s'atansava i feia silenci per escoltar-lo. N'havia viscut tantes i les explicava amb tanta gràcia! Sempre n'aprenien alguna lliçó important.

—Doncs, fa molts i molts anys —va començar l'avi porc—, dos dels meus germans i jo vam decidir que volíem fer la nostra i viure al bosc. Com vosaltres, també vam voler construir les nostres cases. En passar per un camp acabat de segar, el meu germà gran va decidir que aprofitaria la palla per construir la seva. Li va quedar una caseta preciosa, a dins s'hi estava tan fresquet! A més, en un tres i no res la va tenir feta.

—Al nostre galliner mai n'hi falta, de palla! —va cloquejar una de les gallines—. A l'estiu ens protegeix de la calor i a l'hivern, manté els nius calentons.

—Com a les quadres! —van renillar els cavalls—. És fantàstica la palla!

—Més endavant, just on començava el bosc —va seguir l'avi—, vam trobar un arbre arrencat pel vent que ens bloquejava el pas. El meu germà mitjà, que era fuster, va agafar les eines i se'n va fer una cabana. Li va quedar ben robusta i elegant.

—De fusta, com la meva caseta! —va lladrar el gos—. S'hi està tan bé! I quan plou no entra ni una gota d'aigua.

—El nostre corral també és de fusta! —belaven les ovelles—. És fantàstica la fusta!

—Només quedava jo per construir un lloc on viure —va sospirar l’avi—, i vaig estar de sort, perquè un tros més enllà vaig trobar les runes del que havia estat una masia i vaig aprofitar-ne les pedres, les teules, les bigues... Em va portar molta feina alçar aquella caseta! Vaig acabar-la just abans que arribessin les pluges i el fred de la tardor. Sort que els meus germans m’hi ajudaven de tant en tant, perquè sol, no me n’hagués pas sortit.

—De pedra, com la casa dels grangers —va observar una de les vaques—. Segur que era una casa bonica i resistent.

—Sí que ho era, sí! —va afirmar l’avi porc—. I sort en vam tenir. Aquell mateix hivern hi va haver una tempesta amb un vent terrible. Pel bosc hi voltava un llop famolenc que, en veure que la caseta de palla començava a voleiar, va esperar i esperar fins que es va ensorrar. El meu germà, **espantat**, va sortir cames ajudeu-me i no va parar fins a arribar a la cabana de fusta. El llop, que feia dies que no menjava... no va aconseguir atrapar-lo, però, en veure que la caseta de fusta començava a trontollar amb la tramuntana... es va plantar davant la porta.

—Quina **por!** —va exclamar el gall del galliner—. I què va passar?

—El llop cridava ben fort: “Bufaré, bufaré fins que la casa ensorraré!” —va seguir l’avi—. I bufava tan fort com podia. Al final, el vent també va ensorrar aquella caseta de fusta i els meus germans, saltant per damunt de l’escampall de troncs, van córrer fins on vivia jo, la caseta de pedra.

—Aquesta segur que no es va ensorrar, oi? —va preguntar un dels vedells, **esporuguit**.

—Ni el vent ni el llop van aconseguir ensorrar-la! —va respondre l’avi porc, **orgullós**—. I, quan va saltar per la xemeneia pensant que se’ns cruspiria a tots tres, va caure de cul a l’olla que bullia a la llar de foc i en va sortir ben escaldat! Mai més li hem vist el pèl per aquí —va riure ben fort.

La festa va seguir entre rialles i comentaris. L’endemà, en Xim, la Bam i la Bum van sortir de bon matí, amb les motxilles carregades d’**il·lusió**, de **curiositat** i d’empenta. Al llarg del seu viatge, van descobrir que hi havia moltes maneres de viure la vida, d’organitzar-se, de pensar, d’estimar i també, de construir cases... i van anar apuntant tot el que trobaven interessant, en el seu diari de viatge.

Després de voltar pel món un any sencer i d’haver après moltíssimes coses noves, van decidir construir tres casetes en una clariana del bosc, prop d’un rierol d’aigua clara. Igual que els tres porquets de l’avi, van utilitzar palla, fusta i pedra. Cada material tenia la seva funció. Tenien unes parets mestres, fortes i resistents, que van alçar amb pedres i maons d’un casalot en runes que hi havia més amunt. Amb una bona destral, van tallar un parell d’arbres del bosc i en van fer bigues, llistons, portes, finestres... En el seu lloc, n’hi van plantar dos més per tornar al bosc allò que li havien pres. Amb una barreja de palla i fang, van arrebossar totes les parets i van tancar tots els forats. D’aquesta manera, a l’estiu es mantindrien fresquetes i a l’hivern no s’escaparia l’escalfor. Van aconseguir uns dipòsits gegants per recollir l’aigua de la pluja de la teulada i així, no l’haurien d’anar a buscar sempre al riu. Un dels dipòsits era ben negre, i la llum del sol l’escalfava tant,

que l'aigua sortia calenta. Gairebé sense adonar-se'n, havien construït tres cases ecològiques, acollidores i resistents per viure-hi felices i feliços, menjant anissos.